

עמותת תיאטרון הקרון ע"ש מריו קוטליאר
The Train Association
in memory of Mario Kotliar

www.traintheater.co.il

مسرح القطار

the train
תיאטרון הקרון THEATER

טיול לילי

לגילאי 4 ולכל המשפחה

יצירתן של גוני פז ומיכל בן ענת

רעיון: מיכל בן ענת

בימוי, עיצוב משחק והפעלה: גוני פז, מיכל בן ענת

ליווי אמנותי: מרית בן ישראל

כתיבה ולחן: רונית קנו

הנדסה ותכנון: עודד דוידוביץ'

איור: גלעד סליקטר

מוסיקה: תומר ברוך

נגני אולפן: תומר ברוך, דניס סובולב ואדם כהן

מעצב תאורה: רותם אלרואי

תלבושות: מיריק חממי

הפקה: תיאטרון הקרון

צילום: אלדד מאסטרו

מפרט טכני

משך המופע: 45 דקות

כמות קהל: 120

במה: רוחב 4.5 מ', עומק 4.5 מ',

גובה מרצפת במה 3 מ'

זמן הקמה: 3.5 שעות

זמן פירוק: שעתיים

מומלצת החשכה מלאה

ההצגה מאושרת בסל תרבות ארצי ובתרבות לפריפריה

להזמנת ההצגה ומידע נוסף – אלה: 02-5618514 שלוחה 3 | ella@traintheater.co.il

על ההצגה:

כמו הרבה ילדים 'קטנה' פוחדת מהחושך, היא מתקשה להירדם ודורשת: "אבא, תישאר איתי עד הבוקר, טוב"? כשהיא סוף סוף נרדמת, אבא יוצא, ולחדר מגיע אורח מפתיע, אתו היא יוצאת להרפתקה – בים וביער, מעל פני האדמה ומתחתיה... במהלך הטיוול, על במה פלאית, מתיידדת 'קטנה' עם החושך וכבר לא פוחדת ממנו בכלל. הצגת ילדים משעשעת, על חלומות, פחדים וחיות אחרות.

עלילת ההצגה:

ערב. "קטנה" ואבא שלה קוראים סיפור אחרון לפני השינה.

אבא מספר על זאבון קטון שלא רצה לישון: אמו של הזאבון כבר נרדמה, אבל זאבון עדיין מחפש מישהו שיספר לו סיפור. הוא יוצא מהמאורה אל היער החשוך... טראח! "קטנה" משליכה את הספר לרצפה. היא רוצה סיפור אחר, אחרת – היא בשום אופן לא תלך לישון! אבל בסופו של ערב... כמובן שהיא מתרצה ונשכבת במיטה, ואבא יוצא מהחדר על קצות אצבעותיו. "קטנה" נרדמה.

שקט בחדר, כשפתאום, מתוך הספר קופץ הזאבון, ומערבב מציאות עם חלום. הרצפה הופכת למים, החדר לים והילדה שטה במיטתה. היא צוללת למעמקים, נקלעת לסערה, רוכבת על גל ענק עד שזה הופך לעץ גבוה **ביער אפל**. "קטנה" מתעוררת על ענף גבוה, אותו היא חולקת עם משפחת ינשופים. העץ מלא בחיים שמציצים ונעלמים, כמו במצמוץ עין עייפה. גם זאבון מציץ לרגע ונעלם. "קטנה" כבר כמעט מיואשת, רוצה לרדת - אבל פוחדת. היא מתמסרת לשיר בלוז, שבסופו מגלה כמה היא אובדת עצות ובוכייה. מגזע העץ מציצות השתקפויות מוקטנות שלה שמצטרפות אליה לפחד ולבכי. ביחד ובהתרגשות גדולה, הן מפילות את העץ. "קטנה" מוצאת את עצמה בתוך מיטתה, כבר לא על העץ, אך עדיין לא בחדרה. מוקפת חושך. כדי להגיע הביתה היא צריכה לחצות דרך החושך, והיא לא אוהבת חושך..

מסתבר ש"חושך" שמע אותה ומאוד נעלב. הוא מספר ל"קטנה" כמה הוא בודד ועזוב. "קטנה" מתרגשת מגילוי ליבו ועדינותו ומעיזה להזמין אותו לשבת לצידה. כשהוא מתקרב היא נבהלת ו"חושך" נסוג. וכך בהדרגה "קטנה" ו"חושך" מתקרבים עד שלבסוף יושבים השניים יחד על המיטה זה לצד זה. בחושך, "קטנה" מגלה שהוא בעצם לא כל כך מפחיד והיא רוצה להזמין אותו לשחק בחדר שלה אבל בכלל לא יודעת איך לחזור הביתה.

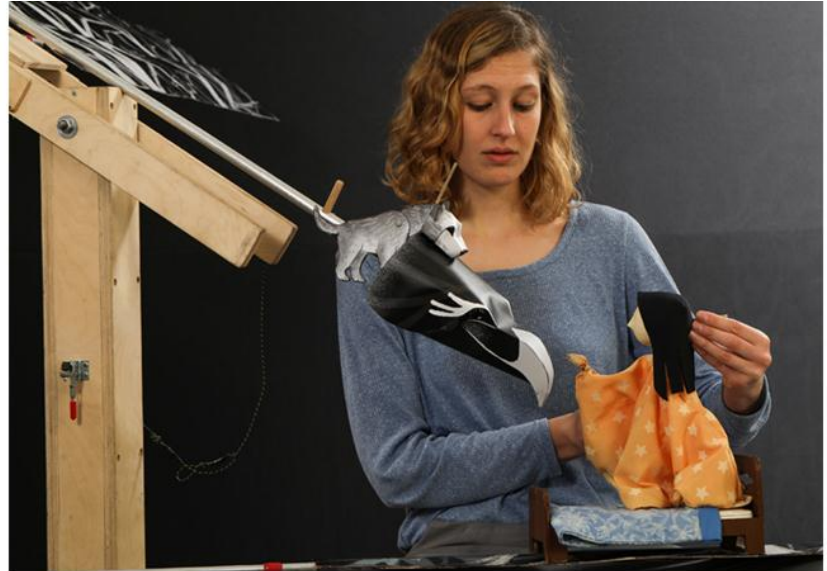
"חושך" מגלה לה שלמזלה יש לו ציפור גדולה - **ציפור חושך** - היא תיקח אותה חזרה הביתה.

זהו מסע לילי של ילדה שלא אוהבת יער ולא אוהבת חושך... ואולי יש בה סקרנות להרפתקה – אבל... מעדיפה להישאר בחדר שלה... כשמגיעה שעת השינה, החדר שלה מקבל צורות חדשות, שופע בשינויים ו"קטנה" בחשש שלה, מנסה להחזיק במוכר לה. למרות רתיעתה, השינוי מזמין אותה לשחק איתו. ופתאום גם הפחד הופך למשחק. הילדה מופתעת לגלות כמה כוח יש בה ושהיא בעצם די אמיצה. שהכול זה משחק הישתנויות. ובהישתנות יש חופש :-)

שפה אומנותית

התפאורה בהצגה והעלילה הנפשית של הגיבורה **הולכים יד ביד** משך כל זמן המופע. ההצגה מספרת את סיפור התמודדותה של ילדה עם הפחדים המוכרים לכולנו- אלו הצצים בשעת ההשכבה. בלילה, כשהאור יורד ובחלום, כל הסביבה המוכרת לנו **משתנה** בצבעים, במרקם, במקצב ובתפקידים שלה.

חדרה של הקטנה מוקם על מתקן במה פלאי, שידוע להשתנות לבלי היכר, כמו חדר ילדים אחרי כיבוי אורות. בתחילה הרצפה זזה, מוצפת מים ומשנה את צבעה. בובת דובי צוללת למעמקים ובעקבותיו הילדה מגלה מישור חדש- מתחת לרצפה, בתוך המים. חפצים מוכרים מעולם העירות משנים תפקידם, וכך בובת דובי הופכת לדג וספה הופכת לליתן. כל מישור הבמה משתנה והופך למדרון גלים בסערה. הגיבורה גולשת באומץ על גלי ענק עד שאלו הופכים לעץ גבוה.

יכולתה המופלאה של הבמה לשנות זירות התרחשות בזו אחר זו, מציעה לילדים להתחבר לשפת החלום. בחלום, חפצים מוכרים, דמויות וזכרונות מכפילים את עצמם, נעלמים במפתיע, משתנים באחת ומופיעים בהקשרים חדשים. מתקן הבמה עוזר לאיכות החלומית הזו להתממש. מצד אחד, התפאורה שומרת על אחדות ציבוענית וצורנית ולצד זה, כל זירת התרחשות בהצגה שונה מקודמתה. **כמו בחלום- מוכר וחדש כאחד.**

גם בובת הזאבון הקופץ מן הספר השטוח, עוזרת לילדים בפענוח השפה האומנותית של ההצגה. **דמויות שטוחות** צצות בזו אחר זו, מסמנות את המוכר בדו מימד שלהם. כשיחסים של ממש נרקמים בין הילדה לדמויות האחרות, מקבלות הבובות נפח **ומדו מימד הופכות לתלת מימד** (זאבון, הילדות המוקטנות, הציפור).

על היוצרים והיוצרות

גוני פז- בובנאית ופרפורמרית על במה ועל מסך | **מיכל בן ענת** - בנאית ופרפורמרית, מורה למכניקה ותאטרון **עודד דוידוביץ'**- אמן, מעצב מוצר ומהנדס | **גלעד סליקטר**- מאייר | **רונית קנו**- כותבת, מלחינה ופרפורמרית **תומר ברוך**- מוסיקאי ומלחין לתאטרון | **רותם אלרואי**- תאורן.
אסופת יוצרים ייחודית זו, חברה במשותף כדי לשזור תחומי אומנות שונים ביחד, לכדי "טיול לילי" - סיפור חלומה של ילדה קטנה אחת.

ביקורות:

".... הצגה מהנה, חכמה, איכותית ואינטליגנטית המתמודדת עם הפחד הגדול של הילדים 'הפחד מהחושך'. לאורך ההצגה מתנהל דיאלוג מדהים של הילדה עם החושך. ההגשה של ההצגה רגישה ויצירתית והתפאורה נהדרת! נהנית והתרגשתי מהצפייה בהצגה...."

ורד חובר, רכזת תרבות מושב בית זית

שאלות לשיחה עם הילדים בעקבות הצפייה:

- תנו שם לגיבורת ההצגה
- תארו מה קורה לחדר שלכם בחושך
- ספרו מה מפחיד אתכם בחושך
- שתפו בסיפור בו התגברתם על פחד
- האם אתם חושבים שאפשר ליהנות גם כשפחדים?
- מה אתם הייתם מעדיפים: הרפתקה ומסתורין או דברים מוכרים טובים וקבועים?

למה דווקא יער / מילים ולחן: רונית קנו

למה דווקא יער? מכל המקומות שבעולם?
ואני לבד פה, דובי שלי צלל לתוך הים
ואבא ישן וגם זאבוני התכווץ ונעלם..
ומי איתי פה, מי? אני לבד פה עם עצמי
קטנה בתוך החושך השחור..
ומי איתי פה, מי? אני לבד פה עם עצמי
שהלילה יעבור, שמישהו ידליק פה אור
שמישהו יוריד אותי מכאן, אני לא ציפור!

יצירה אחרי ההצגה:

דו מימד היא דרך נהדרת לבנות בובה: מהירה להכנה, קלה להפעלה ומלאה באפשרויות פיתוח מכאניות. שחזרו עם הילדים את מגוון הבובות שהכירו בהצגה, הבחינו יחד איתם בין הבובות "השטוחות" לבובות "הנפוחות". הסבירו את ההבדלים בין – "נפוח" (תלת-מימד) ל"שטוח" (דו מימד) הדפיסו את השרטוטים על נייר מדפסת והכינו סיכות מתפצלות, דפי בריסטול בגודל A4, דבק סטיק, מחורר צבעי עפרון/ גיר / טושים ומספריים. הכינו עם הילדים ינשופי עצים ואת הביצים מהן הם בוקעים.

סדר פעולות:

1. הפרידו בגזירה כל אחת מהצורות
2. הדביקו בדבק סטיק את החלקים על בריסטול (כדי להקשיח את הנייר)
3. גזרו במדויק כל אחד מהחלקים
4. צבעו את חלקי הבובה
5. חוררו בסימונים את חורי המפרקים
6. השחילו סיכות מתפצלות לתוך חורי החלקים

בהצלחה עם הנאה!

